

L'IGUALADÍ

L'IGUALADÍ es complau en felicitar el nou Govern de Catalunya. Ara, amics, tots plegats a fer feina : a guanyar el temps perdut : a barrar el pas del feixisme.

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. XL

IGUALADA, 5 DE GENER DE 1934

La unió d'Esquerres

S'acosten eleccions municipals. El proper dia 14 el poble serà novament cridat a emetre el seu sufragi. La importància que aquestes eleccions tenen per l'esdevenidor de la República, és cabdal. Hom no pot deixar de pensar-hi sense frisança i emoció. Frisança perquè voldríem que ja s'haguessin esvaït per sempre tots els nuvolots que empastifen el cel de la República i amenacen la seva puresa. Emoció, tot pensant amb les nostres llibertats recobrades. I emoció, també, perquè desitgem un triomf esclatant de les esquerres, necessari si volem que no sigui desvirtuat l'impuls transformador que provocà la gloriosa jornada del 14 d'abril de 1931.

Aleshores, com ara, era un moment d'unio republicana. A Catalunya, aleshores no es féu aquesta unió i hom pot fàcilment constatar els perills i els mals que aquella falla ha congriat. Sortosament, per a fer front a aquests perills, s'ha imposat finalment la unió sagrada dels republicans i dels catalanistes d'esquerra.

Les forces esquerranes, estretament unides davant l'enemic comú, deixant de banda partidismes i diferències de matís i portant al cor un sincer anhel de superació i renovació, es presentaran, compactes, davant del poble per salvar l'esperit de l'Estatut i de la República.

En aquesta croada autènticament republicana que s'inicia, Igualada hi aporta la seva col·laboració. Els republicans de la nostra ciutat, anem a la lluita aplegats. L'opinió esquerrana no es sentirà defraudada i es llançarà així a la lluita amb entusiasme i optimisme. I això, sense renunciar ningú a cap dels seus ideals.

L'esperit esquerrista d'antany, allunyat del catalanisme per l'actuació exclusivista, més conservadora que catalana, dels prohoms d'aleshores, pren vigoria al reconciliar-se amb les joventuts catalanistes d'esquerra. Durant una colla

Lluís Companys i Jover Segon President de la Catalunya Autònoma

«El destí ha volgut que Lluís Companys hagués de succeir l'alta figura preclara de Francesc Macià. Ha calgut tot el patriotisme i tot el viu sentit del deure de la consciència republicana de Lluís Companys, per afrontar l'enorme responsabilitat d'un semblant heretatge.

«Estic aclaparat», deia justíssimament el nou President als senyors diputats, després de la votació parlamentària. «Però estic disposat —afegia, amb aquella emoció a la veu dels grans moments de Companys— a sacrificar la meva vida per la democràcia, per Catalunya i per la República».

No volgué, el nou President, l'honor dels domassos ni de les il·luminacions de protocol. Hi havia el dol de la mort de Francesc Macià. La primera visita oficial de Lluís Companys fou a la tomba del Patriota. En l'alta nit del cementiri, la fina silueta del nou President degué tremolar davant la tomba nova. Degué tremolar d'emoció i degué sentir sobre les seves espatlles el pes enorme del llegat. I a la consciència de Companys, i als llavis, degueren florir-hi novament les austeres prometes de la tarda :

«Estic disposat a sacrificar la meva vida...»

Quan morí Macià, en la gran tristesa del traspàs, ens vingué a la paraula un crit. Avui, davant el nou President, el crit ens torna a la paraula : *Visca Catalunya!*

Ni una paraula més volem afegir a les escrites pel nostre còlega «La Humanitat» de dimarts passat, en parlar del nou President de la Generalitat recobrada,

Elles reflexen prou bé el nostre pensament vora l'austera figura de l'honorable Lluís Companys. *Visca Catalunya!*

d'anys, el catalanisme fou utilitzat per alguns dels seus caps visibles, com instrument aturador de tota mena d'idea de progrés social i polític. Han estat les noves promocions que han agermanat el catalanisme amb l'esperit generós i humà que caracteritzen els principis d'esquerra. I així ha estat possible que, dintre la República, es trobessin compenetrats i units dos ideals: Catalunya i República, que hom creia poc menys que antagonics, perquè hi havia qui bregava —malauradament amb massa èxit— a favor del malentès.

Ara que la llum ens il·lumina, unim-nos vells republicans i catalanistes d'esquerra! Tots units, per Catalunya i per la República! Sense República no hi ha llibertat de

Catalunya i sense una Catalunya lliure, perillarà sempre la República.

Anem a entrar en el període constructiu de la nostra Autonomia. Els Municipis de Catalunya han d'evitar que l'Autonomia deixi de tenir l'esperit esquerrista dels homes que l'han obtinguda, perquè aquest és l'esperit del poble de Catalunya.

Cal portar homes d'esquerra als municipis catalans. Igualada que, durant tants anys, ha donat el govern de la ciutat a homes republicans, no pot claudicar en aquest moment de solemne ratificació.

REPUBLICANS! A la lluita ben units PER CATALUNYA I PER LA REPUBLICA!

El sentit liberal i el sentit feixista

Heus ací que el filòsof Jean Jacques Rousseau escriví en 1755 un petit llibre, *Discours sur l'inégalité parmi les hommes*, tot ell ple de ressonàncies insospitades, adreçades a formular, —per tal que cristal·litzés més tard en la cèlebre *Declaració dels drets de l'home i del ciutadà*,— el concepte de liberalisme en oposició al de monarquisme que fins aleshores, això és, fins a la Gran Revolució havia dat el to de la vida en la governació d'Europa i àdhuc del món. L'il·lustre pensador (que alhora era un excel·lent estilista) esbandí força bé el concepte de democràcia en el sentit de delimitar escaïment ço que és substancial al règim que du aquest nom i que, evidentment, és el més compatible amb la psicologia profunda i llibèrrima dels homes. Rousseau en l'esmentat llibre excel·lí a demostrar com la manca de cordialitat en uns i l'abús del domini en d'altres produeix la vexació d'una determinada quantitat d'homes, els quals—gairebé sempre són menystinguts en llurs drets. Tot el concepte russonià és evident que no ha estat realitzat en tota la seva integritat, —puix que bona cosa hi falta ; i el mateix pot afirmar-se respecte dels postulats que inspiraren la Revolució Francesa en general. No obstant, la nostra època és plena de l'eco pregonament liberal que irradia aquella fantàstica i imposant gesta del segle divuitè, que va tenir la virtut de canviar la fesomia del món i la mentalitat dels homes en una part molt considerable. I és per això segurament pel que el sentit liberal desitja triomfar i, alhora, és aquest mateix fenomen ço que produeix la reacció en els que encara inspiren llur pensament polític i social en el del funest Lluís XVe, el rei de les frases lapidàries, entre les quals és remarcable allò de : *Darrera meu el diluvi!*

Ara bé : el sentit antiliberal ha estat desenrotllat a bastança en diferents èpoques i llocs, i la nostra actualment es ressent d'aquest excés que alguns voldrien imprimir-li. Car si la República és el triomf obert i franc del sentit liberal, els que malden per anorrear-la

Havent-se pactat una intel·ligència electoral entre els diversos sectors d'esquerra de la nostra ciutat, L'IGUALADÍ, mentre duri l'actual període electoral, serà l'òrgan de la COALICIÓ REPUBLICANA D'ESQUERRES.